

ת"פ 26239/12/14 - מדינת ישראל - רשות המיסים מע"מ ת"א 2 נגד יעקב קסטרו, סקטור ריהוט בע"מ

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 26239-12-14 מע"מ ת"א 2,1 נ' קסטרו ואח'

לפני כבוד השופט שאול אבינור
המאשימה: מדינת ישראל - רשות המיסים מע"מ ת"א 2
ע"י ב"כ עו"ד מיכאל פינקלשטיין

נגד

הנאשמים: 1. יעקב קסטרו
2. סקטור ריהוט בע"מ
שניהם ע"י ב"כ עו"ד ורו"ח תמיר סולומון

גזר דין

א. רקע כללי:

1. הנאשמים הורשעו לפניי, לאחר שמיעת ראיות, בעבירות לפי הוראות חוק מס ערך מוסף, תשל"ו-1975 (להלן - החוק או חוק מע"מ).
2. בתקופה הרלוואנטית לכתב האישום, דהיינו: החל בחודש דצמבר 2007 ועד לחודש אוקטובר 2009, היה נאשם 1 (להלן - הנאשם) המנהל הפעיל של נאשמת 2, חברה פרטית שעסקה בייצור ובשיווק של ריהוט משרדי (להלן - החברה).
3. כתב האישום שנדון לפניי אוחד שני אישומים, שעיקרם כלהלן:

אישום ראשון

תמצית העובדות

- ביום 13.12.07 או בסמוך לכך, הוציא הנאשם, בשם החברה, חשבונית מספר 453 על עסקה בסך של 2,331,000 ₪, שהמס בגינה הינו בסך של 361,305 ₪ (להלן - חשבונית 453).
- בדו"ח התקופתי, שהוגש למנהל מס ערך מוסף על שם החברה, לא דווחו הנאשמים על כך ולא שילמו את המס הכלול בחשבונית 453. בעשותם כן הגישו הנאשמים דו"ח כוזב מתוך כוונה להתחמק מתשלום מס.
- בתקופה שבין יום 31.1.09 לבין יום 31.12.09 הוציאו הנאשמים 10 תעודות זיכוי על עסקאות בסך של 1,024,457 ₪. הנאשמים רשמו את פרטי התעודות הזיכוי בספריהם ובכך הקטינו את המס שהם חייבים לשלם למנהל מס ערך מוסף בסך של 166,913 ₪.
- בפועל העסקאות לא בוטלו וחשבוניות הזיכוי לא נשלחו. ואולם, בדוחות התקופתיים, שהגישו הנאשמים למע"מ לאותה התקופה, הורידו הנאשמים את סכומי המע"מ המופיעות בחשבוניות מושא

עמוד 1

תעודות הזיכוי ובכך הקטינו את סכום המע"מ שהם חייבים לשלם למע"מ. הנאשמים הוציאו אפוא תעודות זיכוי מבלי שהיו רשאים לעשות כן, הגישו דוחות כוזבים וניהלו ספרי הנהלת חשבונות כוזבים; והכל מתוך כוונה להתחמק או להשתמט מתשלום המס.

הוראות החיקוק

- מסירת ידיעה כוזבת, או דו"ח או מסמך אחר הכוללים ידיעה כאמור, במטרה להתחמק או להשתמט מתשלום מס - 11 עבירות לפי הוראות סעיף 117(ב)(1) לחוק.
- הוצאת תעודת זיכוי מבלי להיות רשאי לעשות כן, במטרה להתחמק או להשתמט מתשלום מס - 10 עבירות לפי הוראות סעיף 117(ב)(4) לחוק.
- הכנה, ניהול או הרשאה לאחר להכין או לנהל פנקסי חשבונות כוזבים או רשומות אחרות כוזבות, במטרה להתחמק או להשתמט מתשלום מס - עבירה לפי הוראות סעיף 117(ב)(6) לחוק.

אישום שני

תמצית העובדות

- בתקופה שבין חודש ינואר 2009 לבין חודש אוקטובר 2009 ניכו הנאשמים, בדוחות התקופתיים אשר הגישו למע"מ באותה התקופה, מס תשומות בסך של 602,911 ₪ בהיעדר מסמכים.
- בעשותם כאמור ניכו הנאשמים מס תשומות מבלי שיש לגביו מסמך, במטרה להתחמק או להשתמט מתשלום המס.

הוראות החיקוק

- ניכוי מס תשומות בלי שיש לגביו מסמך כאמור בסעיף 38 לחוק, במטרה להתחמק או להשתמט מתשלום המס - 10 עבירות לפי הוראות סעיף 117(ב)(5) לחוק.
- 4. לאחר שמיעת הראיות הורשעו הנאשמים, במסגרת הכרעת הדין, בעבירות שבהן הם הואשמו בכתב האישום כאמור לעיל. אין צורך לחזור כאן על מכלול הקביעות שבהכרעת הדין, והמעין יעיין שם, ולצרכי גזר הדין די לציין כי נדחו טענות ההגנה העיקריות; כלהלן:
(א) נדחתה טענת ההגנה שלפיה בתקופה הרלוואנטית הנאשם לא היה "מנהל פעיל" בחברה ומי שניהל את החברה היה אביו, מר מיכאל קסטרו (להלן - מר קסטרו או האב).
בהקשר זה נדחתה גרסת הנאשם בעדותו בבית המשפט, בה טען הנאשם שבמסגרת חקירותיו ברשות המיסים הוא הודה בעובדות לא נכונות בשל רצונו להגן על אביו החולה והמבוגר ו"להעביר את האש" מאביו אליו; כאשר אגב כך טען הנאשם, בהתייחס לדברים מסוימים שסיפר בחקירותיו, "המצאתי את זה ברגע" (ר' בפסקה 36 ובפסקה 39 להכרעת הדין). בהכרעת הדין נקבע כי גרסת הנאשם בבית המשפט הינה גרסה כבושה ומתחמקת, המתאימה עצמה לראיות, ואין לקבל את ניסיונו של הנאשם לגלגל את ביצוע העבירות לפתחו של אביו (שם, בפסקה 51 ואילך).
(ב) נדחתה טענת ההגנה שלפיה לא התגבש אצל הנאשמים היסוד הנפשי, הנדרש בחלופות העבירה המנויות בהוראות סעיף 117(ב) לחוק, אלא, לכל היותר, היסוד הנפשי הנדרש בהוראות סעיף 117(א) לחוק (ר' בפסקה 61 ואילך להכרעת הדין).

(ג) נדחתה טענת ההגנה לקיומה של הגנה מן הצדק על כל רבדיה המצטברים והחלופיים: הן במישור הטענה לשיהוי קיצוני ובלתי סביר בהגשת כתב האישום, הן במישור הטענה למחדלי חקירה, והן במישור הטענה בדבר דחייה בלתי ראויה ובלתי הוגנת של הבקשה לגילוי מרצון שהגישה החברה (ר' בפסקה 67 ואילך להכרעת הדין).

5. סוגיית הבקשה לגילוי מרצון נדונה בהרחבה במסגרת הכרעת הדין אך להבהרת התמונה כאן יש להוסיף ולציין - כפי שגם נקבע בהכרעת הדין - כי החקירה בפרשה דנא אמנם החלה בפניית החברה לממונה הרלוואנטי מטעם מע"מ, מר אורי כליף, בחודש אוגוסט 2010, בבקשה לנקוט בדרך של "גילוי נאות", דהיינו: בבקשה שמהותה היא בקשה לגילוי מרצון.

חרף זאת, בסופו של יום דחתה המאשימה את הבקשה לגילוי מרצון והגישה את כתב האישום, משני טעמים מצטברים: **ראשית**, בבקשה לגילוי מרצון נעשה גילוי חלקי בלבד, באופן שסכום המחדל שנמצא היה למעלה מכפל סכום המחדל שעליו דווח בבקשה. **שנית**, החלק הארי של המחדל לא הוסר. כפי שנקבע בהכרעת הדין, בנסיבות אלה דחיית הבקשה לגילוי מרצון היתה סבירה ולפיכך לא היה בה כדי לגבש לנאשמים הגנה מן הצדק (ר' בפסקה 72 להכרעת הדין).

עוד אוזכר בהכרעת הדין, בהקשר זה, כי מעדותו של הנאשם עלה שרשות המיסים היתה מוכנה ללכת לקראתו - על אף שנקט בגילוי חלקי בלבד - ולהימנע מלהעמידו לדין ככל שישלם את מלוא חובו לציבור, אך הוא לא עמד בהסדר התשלומים שהוסכם בינו לבין מע"מ.

6. לאחר שניתנה הכרעת הדין עתרה ההגנה לדחיית שמיעת הטיעונים לעונש, על מנת לאפשר לנאשמים להגיע להסכמות עם רשות המיסים ולהסיר את מחדלם (ר' בין השאר בבקשה מס' 19), ובית המשפט נעתר לכך.

בין לבין הגיש ב"כ הנאשם "**בקשה דחופה לצירוף ראייה**", שבה ביקש לצרף מכתב שקיבל ממר כליף בעקבות פנייה אליו שנעשתה לאחר מתן הכרעת הדין (ר' בבקשה מס' 20), מכתב שלסברת הסניגור סותר את ממצאי הכרעת הדין (להלן - מכתבו של מר כליף). בקשה זו נדחתה (ר' בפרוטוקול, עמ' 83-84), משני טעמים מצטברים:

ראשית, דובר בראייה שהיתה באופן מובהק בהישג יד ההגנה במהלך ניהול המשפט. בהקשר זה יוטעם, כי ההגנה אף שקלה בזמנו לזמן את מר כליף מטעמה אך החליטה מיוזמתה לוותר על כך (ר' גם בפסקה 31 להכרעת הדין).

שנית, בכל מקרה אין באמור במכתבו של מר כליף - בו הוא מציין כי בזמנו היה ברור לב"כ הנאשמים שרשות המיסים תערוך בדיקה של שנות המס הרלוואנטיות - כדי לשנות ממצאי הכרעת הדין המהותיים בדבר הגילוי החלקי בלבד בו נקטו הנאשמים.

7. בסופו של דבר אמנם ניצלו הנאשמים את הדחיות שביקשו לצורך הסרת המחדל, הגם שלא באופן מלא, כך שעד היום שולם סכום כולל של ₪ 958,522 על חשבון הסרת המחדל (ר' בבקשה מס' 23). כיום שיעור החוב שנותר הינו בסך של ₪ 103,000, אך מדובר בחוב שבקן המס בלבד, כאשר החוב המלא הינו כמובן גדול במידה משמעותית.

הראיות לקביעת העונש ועיקר טיעוני ב"כ הצדדים:

ב.

(1) ראיות המאשימה לעונש ועיקר טיעוני בא-כוחה:

8. ב"כ המאשימה לא הגיש ראיות לעונש. ב"כ המאשימה ציין, בהקשר זה, כי אמנם יש לנאשם הרשעה קודמת ישנה יחסית, משנת 2007, אך היא אינה רלוואנטית לעבירות שבהן הורשע הנאשם לפניו.

9. ב"כ המאשימה פירט בטיעוניו את העבירות שביצעו הנאשמים:

באישום הראשון - אי דיווח על הוצאת חשבונית 453 וממילא אי תשלום המע"מ הגלום בה (בסך של 361,305 ₪), והוצאת 10 תעודות זיכוי כוזבות, בסך של למעלה ממיליון ₪ באופן שחבות המע"מ של הנאשמים קטנה בסך של 166,913 ₪;

באישום השני - ניכוי מס תשומות בהיעדר מסמכים בסך של 602,911 ₪ בהיעדר מסמכים;

וביקש להדגיש כי הסכום הכולל של העבירות המדוברות עולה על 1.1 מיליון ₪, רק בקרן המס.

10. ב"כ המאשימה הרחיב בעניין טענות הנאשמים להגנה מן הצדק וחזר וטען כי פנייתם לרשות המיסים לא עמדה ואינה עומדת בתנאים שנקבעו בנוהל גילוי מרצון:

ראשית, הגילוי לא היה מלא, שכן בפנייה לא צוינו העבירות של ניכוי מס תשומות ביתר (מושא האישום השני), שסכומן אף עלה על סכום יתר העבירות, כך שמרבית העבירות לא גולו.

שנית, הנאשמים לא הסירו את מלוא המחדל - ולמרות שהגיעו להסדר תשלומים עם רשות המיסים לא עמדו בו - ובפועל, עד למועד הגשת כתב האישום, שילמו פחות משליש חובם (בקרן המס).

11. עוד הרחיב ב"כ המאשימה בהתייחסות למה שהוא כינה "התנהלותו הבעייתית של הנאשם". אמנם כפירתו של הנאשם בעובדות כתב האישום וניהול המשפט המלא היו בגדר זכויותיו לפי הדין, אלא שהנאשם מסר בבית המשפט גרסה שזכרה לא בא קודם להגשת כתב האישום (ור' בהקשר בפסקה 4 דלעיל).

ב"כ המאשימה אישר כי לאחר הכרעת הדין עשה הנאשם מאמצים להסרת המחדל, אך הוסיף והדגיש כי חרף זאת המחדל במלואו טרם הוסר.

בנסיבות אלה עתר ב"כ המאשימה להעדיף את האינטרס הציבורי על-פני נסיבותיו האישיות ולקבוע מתחמי עונש הולמים מחמירים, תוך שהפנה לפסיקה בהתאם, הגם שמלפני תחילתו של תיקון 113 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין).

12. לשיטת ב"כ המאשימה, האישום הראשון הינו בגדר שני "אירועים", שלכל אחד מהם ביקש לקבוע מתחם עונש הולם שבין 6 חודשי מאסר בפועל לבין 12 חודשי מאסר בפועל, והאישום השני הינו בגדר "אירוע" נוסף, שבגינו ביקש לקבוע מתחם עונש הולם בין 10 חודשי מאסר בפועל לבין 18 חודשי מאסר בפועל. בסיכומו של דבר עתר ב"כ המאשימה להשית על הנאשם את העונשים הבאים: מאסר בפועל, מאסר מותנה וכן - תוך הדגשת הפן הכלכלי של העבירות - קנס כספי מכביד.

יש להעיר כי ב"כ המאשימה לא התייחס בטיעוניו לעניינה של החברה, אך ממילא אין להטיל עליה אלא קנס סמלי בשל העובדה שאינה פעילה עוד.

(2) ראיות הנאשמים לעונש ועיקר טיעוני בא-כוחם:

13. כראיות לקביעת העונש העיד ב"כ הנאשמים שתיים מבנותיו של הנאשם (ר' בפרוטוקול, עמ' 85 ואילך). שתי הבנות משרתות בצה"ל, בתפקידים חשובים, והעידו לפני בהתרגשות רבה. שתייהן סיפרו אודות אישיותו של הנאשם, שאותו תיארו כאדם ערכי והגון, שהיה קצין מצטיין בצבא ותרם רבות למדינה ולחברה, ועתרו לרחמי בית המשפט.
14. ב"כ הנאשמים פתח את טיעונו לעונש בהתייחסות נרגשת לנסיבותיו של הנאשם, שהינו, כדבריו, "מלח הארץ". ב"כ הנאשמים אמנם ער לכך שבעבירות כגון דא נאשמים רבים אינם בעלי עבר פלילי, אלא שלשיטתו הנאשם דנא הינו מיוחד ויוצא דופן גם בקבוצת-ההתייחסות זו, שכן אינו "אדם נורמטיבי" גרידא אלא אדם שכל חייו הם הקרבה ומסירות לזולת.
15. ב"כ הנאשמים שב וחזר על הטענות, שאותם כאמור העלה עובר למתן הכרעת הדין במסגרת טיעונו להגנה מן הצדק, וביקש - לחלופין - להתחשב בהם במישור הענישה; וכך ביקש גם בהתייחס למכתבו של מר כליף. בהקשר זה הדגיש ב"כ הנאשמים במיוחד את העובדה שהחקירה במקרה דנא החלה בעקבות הפנייה בבקשה לגילוי מרצון, כאשר אלמלא הגשת הבקשה העבירות כנראה לא היו מתגלות כלל.
- בנסיבות אלה, כך לשיטת הסניגור, אין זה ראוי "לחרוש את הנורמה" העונשית על גבו של נאשם ספציפי זה - כאשר, כאמור, הנאשם הוא שפתח את הדלת והצוהר לחקירת רשות המיסים, וגם לאחר הכרעת הדין הוא עושה מאמצים כבירים להסרת המחדל, ככל שידו מגעת.
16. לבקשת ב"כ הנאשמים התרתי לו להוסיף ולהגיש אסמכתאות בכתב והוא אכן עשה כך, הגם שעיקר הפסיקה אליה הפנה הינה מלפני תחילתו של תיקון 113 לחוק העונשין (ר' בבקשה מס' 28). במסגרת האסמכתאות צירף ב"כ הנאשמים גם את צו כינוס הנכסים שניתן בעניינו של הנאשם (פש"ר (מחוזי מרכז) 15189-10-13 **בניטה נ' כונס הנכסים הרשמי ואח'** (10.12.13)); שלפיו חויב הנאשם לשלם לכונס הרשמי לטובת נושיו סך של 500 ₪ לחודש.
17. לבסוף נשא הנאשם, בדבריו האחרון לעונש, דברים נרגשים. הנאשם הדגיש כי הוא מקבל בהכנעה גמורה את קביעות הכרעת הדין וסיפר על המאמצים הרבים בהם הוא נוקט בשנים האחרונות לצורך תשלום מלוא חובו הכספי לחברה.
- הנאשם חזר והדגיש, כי ללא כל קשר לתוצאות גזר הדין והעונש שיושת עליו הוא ישלם את מלוא חובו למדינה.

ג. קביעת מתחם העונש ההולם:

18. בעת גזירת עונשו של נאשם על בית המשפט לקבוע, תחילה, את מתחם העונש ההולם לכל אירוע עברייני שבגיניו הורשע הנאשם, ולאחר מכן לגזור את עונשו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם; והכל כאמור בהוראות סעיף 40ג יחד עם סעיף 40יג לחוק העונשין.
- קביעת מתחם העונש ההולם לכל אירוע תיעשה בהתאם לעיקרון המנחה בענישה - הוא עקרון ההלימה - תוך התחשבות בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירות ובמידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירות המפורטות בהוראות סעיף 40ט לחוק העונשין.
19. כתב האישום אוחד שני אישומים, שאותם ביקש כאמור ב"כ המאשימה להגדיר כשלושה "אירועים" שונים, למעשה בהתאם לסוג העבירות שנעברו. ואולם, הגדרת "אירוע" אינה נגזרת ממהות או מטיב

העבירות שבביצוען הורשע הנאשם, אלא נקבעת על פי מבחן ה"קשר ההדוק", דהיינו: מבחן המתמקד בשאלה אם מדובר בעבירות שהיוו חלק מתכנית עבריינית אחת או חלק ממהלך עברייני אחד (ר' ע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל (2014) והפסיקה המאוחרת יותר שאמצה את האמור בו). על פי מבחן זה, וכאשר מדובר בעבירות מס שרובן ככולן בוצעו בשנת מס אחת - שנת המס 2009, למעט חשבונית 453 - אין מקום לפצל את העבירות באופן מלאכותי ולקבוע כי עסקינן, כביכול, במספר אירועים עברייניים.

20. באשר למתחם העונש ההולם לאירוע אחד זה, הפסיקה חזרה וקבעה שעבירות מס הן עבירות חמורות, אשר ביצוען פוגע בערכים חברתיים חשובים, ובהם ההגנה על הקופה הציבורית שבאוצר המדינה וההגנה על שוויון הנשיאה בנטל המס. לפיכך, על פי מדיניות הענישה הנהוגה, הענישה בגין עבירות מס - בפרט כשמדובר בעבירות בהיקף משמעותי, כבענייננו - צריכה לכלול, ככלל, רכיב של מאסר בפועל.

יחד עם זאת, בקביעת מתחם העונש ההולם יש להתחשב גם בסיבות שהביאו את הנאשם לבצע את העבירה (כאמור בהוראות סעיף 40ט(א)(5) לחוק העונשין), ובהקשר זה יש ליתן משקל לכך שהעבירות נעברו בעת שהנאשם רק קיבל לידיו את ניהול החברה, לאחר שאביו - שניהל את החברה ביד רמה במשך שנים ארוכות - חלה והפסיק לתפקד.

21. בנסיבות אלה אני קובע כי מתחם העונש ההולם במקרה דנא, ברכיב המאסר בפועל, הינו בין 6 חודשי מאסר בפועל לבין 18 חודשי מאסר בפועל. כיוון שמדובר בעבירות כלכליות-פיסקליות מובהקות, אני קובע כי מתחם העונש ההולם כולל גם קנס כספי. בקביעת שיעור עונש הקנס יש להתחשב במצבו הכלכלי הקשה של הנאשם, וזאת בהתאם לאמור בהוראות סעיף 40ח לחוק העונשין, אך גם באינטרס הציבורי. לפיכך, ובהתחשב במכלול נסיבות העניין, אני קובע כי מתחם העונש ההולם במקרה דנא הינו בין קנס בסך של 50,000 ₪ לבין קנס בסך של 150,000 ₪.

גזירת עונשם של הנאשמים בתוך מתחם העונש ההולם:

ד.

22. לאחר קביעת מתחם העונש ההולם על בית המשפט לגזור את עונשם של הנאשמים בתוך מתחם זה - למעט במקרים יוצאי דופן, בהם הוא רשאי לחרוג מכך, שאין עניינם לכאן - תוך התחשבות בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות המפורטות בהוראות סעיף 40יא לחוק העונשין.

23. באשר לנאשם שלפניי, השיקולים הרלוואנטיים לגזירת עונשו, בתוך מתחם העונש ההולם, הינם כלהלן:

עברו הפלילי של הנאשם - לנאשם אין הרשעות קודמות רלוואנטיות. מדובר, כמובן, בנסיבה מהותית לקולת העונש.

הפגיעה של העונש בנאשם ובמשפחתו - הטלת עונש של מאסר בפועל מאחורי סורג ובריא תפגע הן בנאשם והן במשפחתו, כפי שעלה גם מעדויות בנותיו של הנאשם שהעידו לפניי.

הודאה ונטילת אחריות - הנאשם כפר בעובדות כתב האישום וניהל הליך שמיעת ראיות מקיף וממצה, התנהלות שהינה כמובן בגדרי זכותו לפי דין אך לכאורה אינה מתיישבת עם נטילת אחריות.

יחד עם זאת, בהקשר זה עומדות לנאשם שתי נסיבות קולה מהותיות:

ראשית, אין ולא יכולה להיות מחלוקת כי חקירת רשות המיסים בפרשה זו החלה עקב הבקשה לגילוי מרצון. אמנם טענות הנאשם להגנה מן הצדק עקב כך נדחו, במישור הכרעת הדין, אך יש מקום להתחשב בהן במישור הענישה.

שנית, בדבר האחרון לעונש ציין הנאשם כי הוא מקבל בהכנעה גמורה את קביעות הכרעת הדין. עסקינן אפוא בנאשם שקיבל עליו את הדין - הגם שרק לאחר הכרעת בית המשפט - ובכך יש כדי להצדיק התחשבות-קולה מסוימת עמו.

מאמצי הנאשם לתיקון תוצאות העבירות ולפיצוי על הנזק שנגרם בעטיין - הנאשם עשה מאמצים רבים, לאחר מתן הכרעת הדין, להסרת המחדל מושא הפרשה דנא, ושילם לרשויות המס סכום נכבד המתקרב לכדי מיליון ₪. המחדל המלא אמנם טרם הוסר - ובהקשר זה אציין כי רשמתי לפניי את הצהרת הנאשם בדבר כוונתו להסיר את המחדל במלואו - אך עדיין מדובר בסכום נכבד שיש להתחשב בו.

נתוני האישיים של הנאשם ונסיבות חייו - הנאשם הינו יליד שנת 1962, אב לארבע בנות ומצוי בהליכי פשיטת רגל. מצבו הכלכלי של הנאשם הינו רלוואנטי, כמובן, במישור הענישה הכלכלית.

חלופי הזמן מעת ביצוע העבירה - טענות הנאשם להגנה מן הצדק במישור האחריות, לרבות בגין שיהוי, נדחו כאמור. יחד עם זאת, במישור הענישה יש ליתן משקל קולה מסוים לעובדה שהנאשם נותן כיום את הדין על עבירות שנעברו, בעיקרן, בשנת 2009.

24. העולה משקלול הנסיבות והשיקולים דלעיל הוא שנסיבות הקולה עולות במקרה זה על נסיבות החומרה, באופן שיש מקום לגזור את עונשו של הנאשם ברף התחתון של מתחם העונש ההולם. באשר לחברה (נאשמת 2), מדובר בחברה שאינה פעילה יותר ועל כן יש להשית קנס סמלי בלבד.

ה. סוף דבר:

25. לפיכך - ובהתחשב בשיקולים לכף חומרה ולכף קולה, אשר פורטו לעיל - אני גוזר על הנאשמים את העונשים הבאים:

נאשם 1:

(א) 6 חודשי מאסר בפועל.

נאשם 1 יישא את עונש המאסר בדרך של עבודות שירות, כאמור בחוות דעתו של הממונה על עבודות השירות בשירות בתי הסוהר מיום 22.8.17.

על נאשם 1 להתייצב לנשיאת עונשו במשרדי הממונה על עבודות השירות, ביום 20.12.17 עד השעה 08:00.

מובהר בזה לנאשם 1 כי בכל הקשור לעבודות השירות עליו לציית להוראות הממונה על עבודות השירות, או למי שהוסמך לכך מטעמו. עוד מובהר לנאשם 1, כי במידה ולא יציית להוראות כאמור הוא עשוי לשאת את מאסרו, או את יתרת מאסרו, במאסר מאחורי סורג ובריה בבית סוהר.

(ב) מאסר על תנאי למשך 6 חודשים, אותו לא יישא נאשם 1 אלא אם כן יעבור, תוך שלוש שנים

מהיום, עבירה לפי הוראות חוק מע"מ.

(ג) קנס בסך של 50,000 ₪, או חמישה חודשי מאסר תמורתו.

הקנס ישולם ב-25 תשלומים חודשיים, שווים ורצופים, החל מיום 1.7.18 ובכל ראשון לחודש שלאחריו. היה ונאשם 1 לא ישלם את אחד התשלומים במועד תועמד כל יתרת הקנס לפירעון מידי.

נאשמת 2:

קנס (סמלי) בסך 1 ₪.

זכות ערעור בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, י"ח כסלו תשע"ח, 06 דצמבר 2017, במעמד הצדדים.